„PETROLUL DIN ANII '58—'65, O ADEVĂRATĂ FAMILIE!"

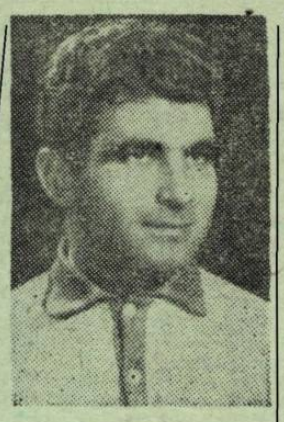

FRONEA

L-am întîlnit recent, la Ploiești, pe **Alexandru Fronea**, unul dintre cei „11 magnifici" ai Petrolului, din epoca sa de glorie. Era într-o seară geroasă, din preajma Anului nou. Am discutat, mai întîi, cu el banalități, strecurîndu-ne printre oameni grăbiți, preocupați de cumpărături. Și am ajuns, la un moment dat, aproape fără să știm cînd, în fața unui bloc frumos din inima orașului, luminat feeric, de sărbători.

— **Aici locuiesc**, a spus simplu Fronea. **Blocul acesta adăpostește în el o parte din marea familie a Petrolului. Uite, sus, acolo, stă Marosi, dincolo Florea, la fereastra aceea, Dincuță. Pînă acum cîtva timp, aici a stat și antrenorul Cernăianu, iar cu ani în urmă, Costică Tabarcea...**

...Cîteva minute mai tîrziu, în ambianța plăcută a unui cămin frumos gospodărit. Discuția noastră continuă, reconstituind, cu amintirea datelor, a faptelor și cu mărturia prețioasă a unor imagini, înscrise pe file de album, itinerarul unei biografii sportive, care începe a se derula în urmă cu mai bine de un sfert de veac.

...Bucureștean la origine, Alexandru Fronea debutează, la vîrsta de 15 ani într-o echipă de seniori, de categorie orășenească, Silvicultura. În 1950, antrenorul A. Botescu îi oferă șansa primei promovări pe o treaptă superioară a fotbalului. Joacă astfel trei ani la Metalul, după care se stabilește la Sinaia pînă în 1957, cînd Ilie Oană — acest mare pescuitor de perle în apele anonime ale campionatului — l-a văzut evoluînd într-o finală interregională, i-a cîntărit bine talentul și l-a adus imediat la Ploiești, titularizîndu-l, fără nici o rezervă, în prima echipă a Petrolului, care doi ani consecutiv, în 1958 și 1959, cîștigă titlul de campioană a țării. Vă mai amintiți „11-le" de bază de atunci al formației ploieștene? **Sfetcu — Pahonțu, Marinescu, Topșa — Fronea, Neacșu, — Zaharia, Tabarcea, Dridea, Gh. Dumitrescu, Bădulescu**

În 1958 Fronea urcă și treptele de onoare ale naționalei. Bilanțul general al selecționărilor în echipele reprezentative ale țării: **20** (de 14 ori la tineret, de 5 ori la B și o dată la A). Au urmat apoi alte numeroase satisfacții sportive: **victorii internaționale în competiții europene de club; cucerirea Cupei României în 1963; turnee peste hotare pline de reușite, de inedit și de învățăminte; un nou titlu de campion cîștigat cu Petrolul, în 1965,** ultimul an competițional în prima divizie a unuia dintre cei mai fermi și mai tenace apărători, pe care i-a avut echipa ploieșteană, Alexandru Fronea.

— După cum se vede te-ai bucurat de o ascensiune sportivă spectaculoasă, o afirmare rapidă și o activitate densă, bogată în realizări și în... amintiri. Care dintre acestea din urmă ți se par, acum, după scurgerea anilor, cele mai semnificative?

Fronea nu disimulează deloc dificultatea momentului și a alegerii. O clipă stă pe gînduri, după care începe cu o vibrație în glas, care ascunde și puțină emoție:

„...1958. Primul meu turneu peste graniță. Egipt și Orientul Apropiat. La Damasc, jucăm cu echipa armatei siriene. În finalul întîlnirii, faultez fără intenție, un atacant advers; acesta îmi dă o palmă de văd stele verzi, eu îi întind mîna prietenește, publicul rămîne înmărmurit și apoi, aplaudă... 1959. Meci în cupa campionilor europeni la Viena, cu Wiener Sport Club. Arbitru, celebrul Lo Bello, bine dispus, fredona pe teren cantonete italiene. Nouă ne mergea jocul și stimulat de exemplul lui Lo Bello, am început să cînt și eu șlagărul, pe atunci la modă, „Marina". Concurența mea l-a deranjat se pare pe italian și după două avertismente, m-am liniștit ca să evit o eliminare. În final reușim un excelent 0—0, pe care numai Real Madrid îl mai obținuse la Viena! ...1961, iarna. O lună în Indonezia. La Djakarta, întîlnim, pe o căldură de 50 de grade, o selecționată locală. La pauză scorul ne era, nefavorabil: 0—3. În repriza a doua învingem și căldura și adversarii, ne întrecem pe noi înșine și cîștigăm cu 5—3! Publicul ne duce pe brațe, în triumf... 1962. Belgrad. Jucăm ca sparring... parteneri ai naționalei iugoslave. Evoluția noastră este entuziasmantă, conducem pînă în final cu 1—0 și sîntem egalați, în ultimul minut de joc, printr-un gol neregulamentar, după ce Mitică Munteanu îl driblase de cîteva ori pe Sekularaț, aproape de linia porții proprii. ...1964. Plecăm spre Izmir, în ajunul partidei cu Göztepe. Ajungem la destinație către ziuă, călătorind toată noaptea; dormim vreo trei ore, facem în dimineața meciului un antrenament și după amiază cîștigăm cu 1—0 în fața a peste 70 000 de spectatori, dezamăgiți și fermecați în același timp..."

— Se spune că echipa mare a Petrolului a avut un secret al ei, care a propulsat-o spre culmile performanței. Este adevărat?

— Da. Și „secretul" acesta s-a numit, UNITATEA MORALĂ, fără fisuri, dintre jucători, prietenia adevărată. La Petrolul toți alcătuiam o familie. Jucam din pasiune și cu plăcere. Personal, am avut, ca jucător, multe și tentante oferte de la alte echipe. Le-am refuzat însă pe toate, dintr-un simțămînt de fidelitate față de un colectiv care mi-a stimulat sentimentul major al utilității și conștiința valorii proprii.

Abandonînd activitatea competițională, în 1967, Fronea a devenit antrenor. Pe itinerarul noii sale profesiuni s-au înscris mai întîi, echipe ca Vagonul și Prahova Ploiești. Din decembrie anul trecut, Fronea a revenit — ca antrenor, în funcția de șef al centrului de copii și juniori — la Petrolul. A revenit, de fapt, în sînul familiei care l-a consacrat ca jucător. A revenit pentru a lucra, alături de foștii săi coechipieri, **Marosi, Pahonțu și Gh. Dumitrescu,** la făurirea Petrolului de mîine, așa cum l-au cunoscut ei cu 10—15 ani în urmă.

Mihai IONESCU

„LA RAPID, AM MULTE GÎNDURI! CÎTE VOI REALIZA?"

N.N. Am ales acest subiect pentru el, jucătorul care vine, și pentru Metalul București, de unde a plecat, echipa care și-a făcut un crez în a ridica jucători pentru prima noastră divizie.

Din pleiada de tineri fotbaliști care și-au luat zborul spre Divizia A, de acolo, din Pantelimon, pentru „intimitățile" de azi l-am ales pe **Mircea Savu.** Am avut în față o lungă listă de nume: **Roman, Ghiță, Marin Olteanu, Emil Dumitru, Naom, Gabriel Sandu, Troi, Gabriel Stan, Mircea Savu, Bucaru, Mateescu...** Toate nume de foști sau actuali divizionari A. Toate nume de tineri care s-au ridicat din cartierul de tradiție fotbalistică, au trecut prin filiera Metalului București și au poposit în cele din urmă la **Dinamo, S.C. Bacău, Jiul, Rapid, Petrolul, F.C. Argeș, C.S.M. Reșița.** Dintre toate aceste nume l-am ales pe **Mircea Savu, jucătorul care într-o zi a traversat Bucureștiul și a poposit, printr-un transfer spectaculos și mult discutat, pe gazonul din Ghencea, la Steaua lui Voinescu și Toma, Onisie și Bone, Constantin și Alexandrescu, și atîtea alte... stele ale fotbalului românesc.** Atunci, la 19 august 1971, cînd s-a făcut acest transfer, lumea fotbalului a crezut că la Steaua a apărut o... nouă stea. Dar ea n-avea să strălucească. De ce? Vom vedea...

— Despre Mircea Savu părerile multor oameni din fotbal sînt contradictorii. Pe cînd jucai la Metalul, pentru mulți erai un talent de mare viitor. Ai cunoscut și o promovare rapidă, la Steaua. Dar a urmat o subită despărțire, prin schimbul cu Rapid. În Giulești, primele evoluții au promis mult. Ce crezi că va urma în această evoluție atît de curioasă?

— Ce vă pot spune eu? Știu doar că iubesc fotbalul, că la Metalul, în acea excepțională ambianță, unde Leon Lazăr și Paul Popescu nu mi-au fost doar simpli antrenori, ci, dacă vreți, părinți apropiați, am găsit mediul formării mele ca jucător și chiar al afirmării. Cu Metalul am obținut cîteva rezultate ce au deschis ochii specialiștilor spre echipa noastră. Și încet, încet, băieții își luau zborul spre formații cu nume sonore. Era meritul lor și al antrenorilor care ne-au format. În ce mă privește, n-am bătut la poarta nimănui. Mi s-a propus un transfer la Steaua și nu l-am refuzat, așa cum nimeni

Mircea SAVU

n-ar fi refuzat să ajungă în primul eșalon al fotbalului în țara sa, mai ales la 19 ani, cîți aveam atunci. Începusem să visez și cele șase luni de carantină mi se păreau un car de ani. Am avut parte și de cîteva deplasări care m-au uluit prin ineditul lor: Malta, apoi saltul peste ocean, în Peru și Brazilia lui Pele. Dar la Steaua, totuși, n-aveam să mă împlinesc. Nici azi nu știu de ce. Mă întrebam de ce am fost chemat, ca apoi, să mă întreb de ce s-a hotărît atît de brusc despărțirea. La Steaua n-am jucat nici prost, nici bine, pentru că, n-am jucat deloc. Un singur meci de cupă, cu Politehnica Timișoara, înseamnă mai nimic.

— În biografia fotbalistică a lui Mircea Savu sînt înscrise trei echipe: 1964 (la 12 ani) — Metalul București; august 1971 — Steaua; august 1972 — Rapid. Deci nu e vorba de o pasăre călătoare. Crezi în afirmarea ta la echipa feroviară?

— Fără doar și poate. La 3 iunie am împlinit 20 de ani. E timpul să dau ceva fotbalului, spre satisfacția oamenilor care au crezut în mine, mai ales a celor dragi din Pantelimon, cărora li se adaugă acum cei din Giulești. Deși Rapidul are mulți mijlocași, sper să nu fac tușa. În toamnă am jucat 11 meciuri și patru în „Cupa cupelor". La Rapid am fost primit cu căldură și totul va depinde de mine.

Savu e un jucător de perspectivă, fără îndoială. E o fire retrasă și mutațiile de la o echipă la alta și-au cam pus amprenta pe evoluția sa. Acum, după cum ne spunea și Bazil Marian, el a căpătat încredere în forțele sale, a muncit mult și a intrat în prima echipă. Are suficiente calități tehnico-tactice ca să se conteze pe el.

— Care sînt proiectele lui Mircea Savu?

— Să devin titular la Rapid, să-l conving pe antrenorul Drăgușin că sînt bun și pentru echipa națională de tineret „sub 23 de ani", nu numai pentru lotul „sub 21", să cîștigăm din nou Cupa României și să trecem de turul III în Cupa cupelor.

Apoi Mircea Savu n-a mai spus nimic. Fire retrasă, mereu cumpătat, el s-a mulțumit doar să zîmbească auzind de aprecierea lui Bazil Marian. Era mulțumit de cele aflate și de-acum gîndurile lui zburau departe. Să vedem unde se vor opri.

Constantin ALEXE

„ÎNTÎLNIREA CU PARASCHIVA A FOST PENTRU MINE O REVELAȚIE-ȘOC!..."

Jiul avea un meci greu, în ziua aceea, pe terenul său de la poalele Parîngului înzăpezit. **Titus Ozon,** atunci antrenor al formației minerilor din Petroșani, nu-și putea masca îngrijorarea. Credea însă în victoria echipei pe care o pregătea. **„Pentru a cîștiga azi va trebui să atacăm fără pic de răgaz tot timpul. Ei au o apărare foarte bună, masivă. Dar am și eu un atacant cu o detentă excelentă. Numai de-ar plasa măcar odată lovitura lui de cap precisă!..."**

Naidin, extrema stîngă a Jiului — despre el fiind vorba — n-a marcat, în acel meci extrem de dificil. Golul victoriei minerilor a căzut tîrziu, spre finalul partidei, și a fost, în mare măsură, rodul unei sărituri-surpriză a lui Naidin, urmată de o pasă precisă, cu capul, spre mijlocul careului advers, de unde unul din coechipieri a reluat imparabil în plasă. Ozon avusese dreptate. Extrema lui stîngă reușise execuția sa preferată...

Cu doi ani în urmă, într-un retur de campionat infernal pentru subsolul clasamentului, unde se zbăteau „pe viață și pe moarte" Progresul, Jiul, C.F.R. Cluj, Petrolul, purtătorul tricoului cu nr. 11 din echipa minerilor petroșeneni a străbătut cel mai fructuos drum al său sub culorile Jiului. Naidin a marcat atunci, meci de meci, goluri vitale pentru formația sa; goluri care au pus frînă rostogolirii Jiului spre abisul retrogradării. La sfîrșitul acelui campionat, Naidin a trăit momente de mare satisfacție, de mulțumire pe care numai conștiința datoriei împlinite ți le oferă. Fără să uite însă o clipă că realizările lui au fost în fond efectul strădaniilor întregii echipe, al forței și abnegației tuturor coechipierilor.

Alexandru Naidin, acum unul dintre „bătrînii" Jiului, s-a născut la Jimbolia (13.IV.1946) unde a și făcut primii pași în fotbal. A trecut apoi la juniorii C.F.R.-ului din Timișoara. După care, a avut loc, la Tg. Jiu, **„...întîlnirea cu omul căruia, toată viața mea, îi voi purta stima, respectul și întreaga mea recunoștință: Tudor Paraschiva. Credeam, pînă atunci, că știu și eu cîte ceva din ale fotbalului. La primele antrenamente cu Paraschiva am avut însă o revelație-șoc. Mi-am dat seama că nu știam mai nimic. La 19 ani am început să învăț fotbal cu un om și profesor adevărat care-i cunoștea absolut toate secretele. Dar, Tudor Paraschiva..."**

Și Naidin, din care fostul mare jucător al Jiului voia să facă o extremă percutantă, a părăsit orașul Coloanei fără de sfîrșit a lui Brâncuși, plecînd la Anina. Acolo l-au descoperit cei de la Jiul Petroșani, unde s-a transferat cu ambițiile sale bine camuflate, căutînd să se impună — nu spectaculos ca Mulțescu, Roznai, Szabados, „tinerii furioși" de azi ai Jiului — ci prin modestie, seriozitate, tenacitate, muncă, randament constant bun.

Vara lui '72 a adus la cîrma echipei din Valea Jiului un nou antrenor. Într-una din zilele premergătoare campionatului, la un meci amical de verificare, Ștefan Coidum a început să pronunțe formația. **„Vor începe jocul: Gabriel Ion — Georgescu, Tonea, Stoker, Naidin..."** Toți jucătorii au rămas surprinși. Unul singur aștepta oarecum pregătit această hotărîre a antrenorului: Naidin. **„Jucam un meci de pregătire la Craiova, cu Universitatea pe care o antrena nea Fane Coidum. Atunci mi-a zis că dac-o să mai vină vreodată antrenor la Jiul, pe mine mă**

NAIDIN

pune să joc fundaș. Am crezut că glumește..."

Coidum n-a glumit. Și Naidin a început campionatul 1972/1973 cu tricoul nr. 4. Ascultător, la fel de muncitor, încrezător că va corespunde. Dar, de pe la jumătatea turului, după un meci mai slab făcut, poziția lui de titular a început să se clatine. Onuțan, puștiul provenit din națională de juniori a anului 1972, i-a aruncat... mănușa. Naidin, s-a aplecat și a ridicat-o bărbățește: **„Onuțan e un jucător talentat. Sigur că nu-mi va fi ușor în duelul cu el. Dar avem amîndoi aceleași șanse. El — vigoarea și ambiția celor 19 ani, eu — experiența și tenacitatea care m-au ajutat în atîtea alte ocazii. Va fi o concurență loială pe care antrenorul nostru o va arbitra, sînt sigur de asta, cu exactitatea și corectitudinea lui dintotdeauna..."**

Cine va cîștiga pînă la urmă?

Răspunsul ni l-a oferit tot blondul atacant-apărător al echipei din Petroșani: **„Jiul".**

Laurențiu DUMITRESCU